

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1114²

Κυριακή Ε' Λουκά (Λουκ. 16,19-31)
3 Νοεμβρίου 2013 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ πέραν τοῦ τάφου ζωὴ

Πολλά, ἀγαπητοί μου, κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ φοβᾶται. Ἄλλ' ἐκεῖνο ποὺ τὸν φοβίζει περισσότερο ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ **θάνατος**. Καὶ μόνο ἡ λέξι θάνατος προκαλεῖ τρόμο. Ὁ θάνατος μυστήριον μεγάλο!

Ὅλοι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχουν τὴν ἀπορία: Τί γίνεται μετὰ τὸ θάνατο; Ὑπάρχει τίποτα πέρα ἀπὸ τὸν τάφο, ἢ ἡ ζωὴ τελειώνει ἐκεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος σβήνει;...

Τὸ ἐρώτημα εἶνε σπουδαῖο. Ἐὰν πιστέψουμε, ὅτι στὸν τάφο τελειώνει ἡ ζωὴ, τότε ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐλεύθερος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει: νὰ ἁμαρτάνῃ, νὰ πορνεύῃ, νὰ μοιχεύῃ, νὰ διαπράττῃ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα, ἀρκεῖ μόνο νὰ διαφεύγῃ τὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ πέραν τοῦ τάφου ζωὴ, τότε ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ῥυθμίσῃ ἐδῶ τὴ ζωὴ του σύμφωνα μὲ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Στὸ ἐρώτημα **τί ὑπάρχει μετὰ θάνατον** ἀπάντησι μᾶς δίνει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον μὲ τὴν ὠραία παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου ποὺ ἀκούσατε. Τί μᾶς λέει;

Ἦταν ἓνας **πλούσιος**, ποὺ εἶχε ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ (σπίτια, χωράφια καὶ ὅ,τι ἄλλο) τὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ μόνο. Ἦταν ἓνας ἰδιοτελὴς συμφεροντολόγος καὶ σαρκολάτρης. Ἐφτειαχνε τὰ καλύτερα ροῦχα, φοροῦσε ἐνδυμασίαις πανάκριβες ποὺ μόνο βασιλιάδες φοροῦσαν, ἔτρωγε τὰ καλύτερα φαγητά, ἔπινε τὰ καλύτερα κρασιά, διασκεδάζε καθημερινῶς στὸ μέγαρό του· ὀργανοπαῖκτες - βιολιτζῆδες κάθε βράδυ ἔπαιζαν ἐκεῖ, καὶ γυναῖκες ἁμαρτωλῆς χόρευαν ἀνήθικους χορούς. Ἔτσι περνοῦσε τὴ ζωὴ του, «*εὐφραίνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς*» (Λουκ. 16,19). Γιὰ ἄλλον δὲν ἔδινε σημασία.

Στὴν πόρτα του καθόταν ὁ **Λάζαρος**, ἓνας φτωχὸς καὶ ἄρρωστος, ἔρημος κ' ἐγκαταλε-

λειμμένος, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε στέγη οὔτε φάρμακα οὔτε ἄλλη ἀνθρώπινη βοήθεια. Ὁ πλούσιος ποτέ δὲν ἄνοιξε τὴν πόρτα του νὰ τὸν φιλοξενήσῃ, κι αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ ζήσῃ μὲ τὰ ψίχουλα ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἦταν γεμᾶτος πληγῆς καὶ σκυλιὰ ἔγλειφαν τὶς πληγῆς του. Ἔτσι ζοῦσε.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα ὁ πλούσιος, ἐκεῖ ποὺ νόμιζε πῶς θὰ ζήσῃ μὲ τὰ βουνά, ἄκουσε νὰ χτυπᾶ κάποιος τὴν πόρτα του. Ποιὸς ἦταν; **Ὁ χάρος!** Αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπισκέπτης ὁ αἰφνίδιος, ποὺ ἔρχεται σὲ ὦρα ποὺ δὲν τὸν περιμένουμε κι ἀρπάζει μικροὺς - μεγάλους, τὸν πλούσιον καὶ τὸ φτωχόν, καὶ τοὺς ὀδηγεῖ στὸν ἄλλο κόσμον. Πέθανε λοιπόν. Καὶ τότε τὸ μὲν σῶμα του ἔγινε τροφή σκωλήκων καὶ δυσωδία, ἡ δὲ ψυχὴ του πῆγε στὸν **ἄδη**, ὅπου ἐνιωθε νὰ τὸν ἐλέγχουν οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως· καὶ προτιμότερο, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, νὰ σὲ δαγκώσῃ σκορπιὸς παρὰ νὰ σὲ δαγκώσῃ ἡ συνείδησι. Τότε ἔμαθε, ὅτι **ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος**.

Ἀπὸ 'κεῖ ποὺ ἦταν ὁ πλούσιος διέκρινε μακριὰ ἓναν ἄλλο τόπον, τόπον φωτεινὸ ὠραῖο καὶ εὐχάριστο, τὸν **παράδεισον**. Καὶ βλέπει στὴν καρδιὰ τοῦ παραδείσου, στὴν ἀγκάλῃ τοῦ Ἀβραάμ, νὰ εἶνε - ποιός; Ὁ Λάζαρος ὁ φτωχὸς μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δικαίους. Τότε ἡ ψυχὴ του ἀναστένανε καὶ εἶπε: Τί ἔπαθα, πῶς πίστεψα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος κόσμος!... Καὶ παρακάλεσε τὸν Ἀβραάμ γιὰ δυὸ πράγματα. Τὸ ἓνα, νὰ στείλῃ τὸ Λάζαρον νὰ τὸν δροσίσῃ μὲ μιὰ σταλαγματιὰ νερό. Γιατί καίγομαι, λέει, μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι. Καὶ τὸ ἄλλο, νὰ πάῃ ὁ Λάζαρος κάτω στὸν κόσμον, νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ πέντε ἀδέρφια του, νὰ προσέξουν μὴ καταντήσουν στὸ ἴδιον τέλος. Ἄλλ' ὁ Ἀβραάμ δὲν ἔκανε δεκτὲς τὶς παρακλήσεις του. Τοῦ λέει: Ἐδῶ μᾶς χωρίζει **χάσμα**: «*μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται*» (ἔ.ἀ. 16,26)· δὲν ὑπάρχει γέφυρα νὰ ἐνώσῃ τὴν κόλασι μὲ τὸν

παράδεισο· και ακόμη, ότι δεν εἶνε ἀνάγκη νὰ πάη κανεὶς κάτω στὸν κόσμο, διότι ἔχουν τὴ Γραφή, ποὺ μαρτυρεῖ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἄλλου κόσμου.

* * *

Λοιπόν, ἀδέρφια μου, **ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ**. Αὐτό, ἂν ρωτήσετε σήμερα, ἢ πλειονότης τῶν λεγομένων Χριστιανῶν δὲν τὸ πιστεύει. Σὲ ποιά χρόνια ζοῦμε!... Στὰ παλιὰ χρόνια δὲν εἶχαν ραδιόφωνα καὶ τηλεοράσεις, ζοῦσαν σὲ καλύβες· ἀλλὰ μέσ' στίς καλύβες κατοικοῦσαν ἄγγελοι, ἅγιοι ἄνθρωποι, Λάζαροι. Τώρα θεὸς ἔγινε τὸ χρῆμα. Τὰ εὐλογημένα ἐκεῖνα χρόνια τὰ φτωχαδάκια εὔχονταν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο «καλὸν παράδεισο». Σήμερα ἀκοῦτε κανένα νὰ λέη στὸν ἄλλο «καλὸν παράδεισο»; Τώρα **δὲν πιστεύουμε**. Τὰ παιδιὰ στὰ σχολεῖα τέτοια μὲν μορφῶσι παίρνουν. Σ' ἕνα χωριὸ ἦταν μιὰ γριά 90 χρονῶν καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνη. Πῆγε ὁ καλὸς πνευματικὸς πατέρας καὶ τῆς λέει: –Γερόντισσα, ἐξωμολογήθηκες καμμιὰ φορά; –Μπᾶ, λέει, ποτέ. –Κοινωνήσες; –Μερικὲς φορές. –Πᾶς ἐκκλησία; –Ὅχι καὶ πολὺ. –Γιατί; Τώρα φεύγεις, πᾶς σ' ἄλλο κόσμο. –Μπᾶ, λέει ἡ γριά, αὐτὰ εἶνε παραμύθια. –Ποιὸς τὸ 'πε, γιατί, ὅτι εἶνε παραμύθια; –Νά, ἕνας ἐγγονός μου, πού 'νε στὸ πανεπιστήμιο στὴ Θεσσαλονίκη, ἦρθε καὶ μοῦ 'πε, πῶς δὲν ὑπάρχει τίποτα μετὰ τὸν τάφο, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε μόνο ὕλη, σάρκες καὶ ὀστά...

Ἔτσι ξεριζώνεται ἡ πίστι στὴν ἄλλη ζωὴ. Ἐν τούτοις **τὸ Εὐαγγέλιο βεβαιώνει**, ὅτι ἐκεῖνος ὁ κόσμος ὑπάρχει. –Καὶ ποιὸς τὸν εἶδε; θὰ πῆς. –Μὰ εἶδες ἐσὺ τὴν Ἀμερική; εἶδες τὴν Αὐστραλία; εἶδες τὸν Καναδᾶ; Κάποιος ἄλλος σοῦ εἶπε ὅτι ὑπάρχουν, τὸ πιστεύεις, καὶ ἂν πῆ κανεὶς τώρα ὅτι δὲν ὑπάρχουν γελάς. Ὅπως λοιπὸν εἶσαι βέβαιος ὅτι ὑπάρχει Αὐστραλία, ὅτι ὑπάρχουν ἄστρα, ὅτι ὑπάρχει ὁ τόπος αὐτός, ἔτσι νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη ζωὴ, γιὰ τὴν ὁποία πλάστηκε ὁ ἄνθρωπος. **Ποιὸς μᾶς τὸ βεβαιώνει; Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός**. Κι ἂν δὲν πιστέψουμε στὸ Χριστό, ποῦ θὰ πιστέψουμε, στὸν διάβολο;

Ἄφοῦ λοιπὸν εἶνε βέβαιο - ὑπερβέβαιο ὅτι ὑπάρχει ἡ ἄλλη ζωὴ, τί πρέπει νὰ κάνουμε;

● Πρῶτον **νὰ σκεπτόμεθα**, ὅτι οἱ ψυχρὲς ζοῦν ἐκεῖ καὶ ὅτι θὰ ἴρθη μέρα ποῦ ὁ Κύριος θὰ στήσῃ **δικαστήριον** νὰ μᾶς δικάσῃ ὅλους ἀνεξαιρέτως· καὶ οἱ μὲν «τὰ φαῦλα πράξαντες» θὰ πορευθοῦν στὴν αἰωνία κόλασι, οἱ δὲ «τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες» εἰς αἰώνιον παράδεισον (1ω. 5,29). Αὐτὸ νὰ τὸ πιστεύῃς. Δὲν τὸ πιστεύεις; δὲν εἶσαι Χριστιανός, ὑλιστῆς εἶσαι. Μόνο ὑ-

λισταὶ λένε, Δὲν ὑπάρχει τίποτα, μόνο ὕλη ὑπάρχει. Δὲν εἶνε ὅμως μόνο ὕλη ὁ ἄνθρωπος.

● Δεύτερον **νὰ προετοιμαζόμεθα**, νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι. Δὲν ξέρομε τὴν ὥρα τοῦ θανάτου. Ὅπως ὁ κλέφτης δὲν εἰδοποιεῖ πότε θὰ ἔρθῃ νὰ κἀνῃ διάρρηξι, ἔτσι εἶνε ἄγνωστο πότε θὰ μᾶς ἔρθῃ ὁ θάνατος. Κι ὅπως ὅταν πρόκειται νὰ ταξιδέψῃς προετοιμάζεσαι καὶ φροντίζεις νὰ ἔχῃς τὸ εἰσιτήριό σου στὴν τσέπη, ὥστε ὅταν σοῦ τὸ ζητήσουν νὰ τὸ δείξῃς –διότι χωρὶς εἰσιτήριο δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς πουθενά–, ἔτσι κ' ἐδῶ πρέπει νὰ ἔχουμε τὰ εἰσιτήριά μας. Τὰ εἰσιτήριά σας, παρακαλῶ! Καὶ τὰ εἰσιτήριά μας ποιά εἶνε; Ἡ πίστι στὸ Χριστό, τὰ ἔργα τὰ καλά, ἡ ἀγάπη, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἐλεημοσύνη, ὅ,τι καλὸ καὶ ὠραῖο.

Τελειώνω μ' ἕνα ἀνέκδοτο. Κάποτε ἦταν ἕνας βασιλιάς ποῦ ἔχε τὰ ἴδια μυαλὰ μὲ τὸν πλούσιο τῆς σημερινῆς παραβολῆς. Δὲν πίστευε σὲ ἄλλο κόσμο, γλεντοῦσε, διασκέδαζε, ὠργίαζε. Στὰ ἀνάκτορά του εἶχε κ' ἕνα γελωτοποιό. Τί θὰ πῆ γελωτοποιός; Δὲν εἶχαν τότε θέατρα καὶ κινηματογράφους, καὶ πληρῶναν κάποιον, τὸ γελωτοποιό, νὰ τοὺς ψυχαγωγῇ. Αὐτὸς ἔκανε τὸ βασιλιά νὰ γελάῃ μὲ τ' ἄστεῖα ποῦ ἔλεγε· ἀνῆκε κι αὐτὸς στὸ προσωπικὸ τῶν ἀνακτόρων. Μιὰ μέρα ὁ βασιλιάς τοῦ εἶπε: –Πάρε αὐτὸ τὸ μπαστούνι, σ' τὸ δίνω ὡς βραβεῖο· κι ἂν βρῆς κανένα πιὸ ἀνόητο, πιὸ βλάκα, πιὸ ἠλίθιο ἀπὸ σένα, νὰ τοῦ τὸ δώσῃς. Τοῦ κακοφάνηκε τοῦ γελωτοποιοῦ, ποῦ ἀντὶ νὰ 'νε εὐχαριστημένος τοῦ εἶπε τέτοια λόγια. Πῆρε τὸ μπαστούνι καὶ τὸ φύλαξε. Ὑστερα ἀπὸ χρόνια ἀρρωσταίνει ὁ βασιλιάς· ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Κάλεσε γιατρούς, τίποτα πῆρε φάρμακα, τίποτα. Πλησίαζε νὰ πεθάνη. Τότε ἔρχεται καὶ ὁ γελωτοποιὸς νὰ τὸν δῆ γιὰ τελευταία φορά. –Βασιλιά, τί γίνεσαι; –Δὲν εἶμαι καλά. Θὰ φύγω γιὰ ταξίδι μακρινό. –Καὶ πότε θὰ γυρίσῃς; –Ἄ, δὲν γυρίζω πιά. –Κ' ἔκανες καμμιὰ προμήθεια, ἔχεις προετοιμαστῆ; –Ὅχι. –Ἔ, τότε νά, **βρῆκα λοιπὸν τὸν πιὸ ἠλίθιο τοῦ κόσμου**. Πάρε τὸ μπαστούνι!...

Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, νὰ κλείσουμε τ' αὐτιά μας στοὺς ἀπίστους, καὶ νὰ πιστεύουμε αὐτὰ ποῦ λέει ἡ Ἐκκλησία μας: «*Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος*. Ἀμήν» (Σύμφ. πίστ.). Νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι ὅποτε ἔρθῃ ὁ θάνατος, γιὰ νὰ πᾶμε στὸν ἄλλο κόσμο, ὅπου εἶνε οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἄγγελοι, ὅπου εἶνε ὁ Χριστός, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**